

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/155/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2622203176
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2622203176.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, adresa C. XXX, D., zastúpeného advokátskou kanceláriou: Právne centrum, s.r.o., so sídlom Mýtina 42, Bratislava, IČO: 36 698 873, proti žalovaným: 1. E. F., nar. X.X.XXXX, adresa G. XX, E., t.č. H. XXX/X E., 2. H. H., nar. XX.X.XXXX, adresa G. XX, E., t.č. H. XXX/X E., obaja štátni občania Bulharska, v konaní zastúpení advokátskou kanceláriou: IN FORO – AYRUMYAN, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Uhrova 4, Bratislava, IČO: 51 011 344, o vypratanie nehnuteľnosti, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 11C/26/2022-148 zo dňa 2.7.2025, v spojení s jeho opravným uznesením č.k. 11C/26/2022-184 zo dňa 2.9.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, v spojení s jeho opravným uznesením, m e n í vo výroku I. v lehote na plnenie na: „...do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.“ a vo zvyšku rozsudok p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) voči žalovaným 1 a 2 v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd v celom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní odovzdať a vypratať nehnuteľnosť: byt č. X, nachádzajúci sa na prízemí bytového domu so súp. č. XXX, na ulici H. X v meste E., vchod 4, postaveného na pozemku parcely registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape ako parc. č. 980 - zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 980 m², (parcely zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX) zapísaného v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Senica, katastrálnym odborom, pre okres: Senica, obec: E., kat. územie: E., na liste vlastníctva č. XXXX, pre okres Senica, obec E. a katastrálne územie E., ktorá je vo výlučnom vlastníctve žalobcu, a to všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu ako bol preukázaný vykonaným dokazovaním keď ustálil, že žalobca je výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti a túto nadobudol udelením príklepu licitátora na dobrovoľnej dražbe konanej dňa 23.09.2021 v Hlohovci v priestoroch dražobnej spoločnosti, pričom priebeh dražby osvedčil notár JUDr. Miroslav Holčík notárskou zápisnicou sp. zn. N 652/2021, Nz 28557/2021, NCRis 29352/2021.

3. Rozsudkom OS Senica 3C /48/2021- 272 zo dňa 25.05.2022, rozsudkom KS Trnava č.k. 28 Co/11/2024- 382 zo dňa 29.10.2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.12.20234 (na čl. 130) súd žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietol. Vo veci bolo podané dovolanie spolu s návrhom na určenie odkladu „právoplatnosti“ o ktorých návrhoch do vyhlásenia rozsudku nebolo rozhodnuté.

4. Z potvrdenia Mesta E. zo dňa 17.01.2025 je zrejmé, že mesto potvrdilo, že na adrese H. XXX/X, E. F. I. J. X nie je evidovaný žiaden trvalý ani prechodný pobyt.

5. Výsluchom žalovanej v prvom rade mal súd prvej inštancie preukázané, že v sporej nehnuteľnosti stále bývajú obaja žalovaní spolu s dvomi maloletými deťmi.

6. Právny zástupca žalovaných na pojednávaní oznámil súdu, že vo veci OS Senica č.k. 3C/48/2021 podal dovolanie aj s návrhom na odklad vykonateľnosti, pričom doteraz nebolo najvyšším súdom rozhodnuté.

7. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnené zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania vecí od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

8. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobca preukázal, že je ku dňu vyhlásenia rozhodnutia vo veci výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti, pričom žalovaní užívajú sporné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu a doposiaľ sa dobrovoľne nevysťahovali. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

9. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane v spore priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

10. Nadväzne prvoinštančný súd pod sp. zn. 11C/26/2022-184 vydal opravné uznesenie zo dňa 2.9.2025, ktorým, s použitím § 224 CSP z dôvodu, že zistil zrejmé nesprávnosti v predmetnom rozsudku, rozhodol nasledovne:

I. Rozsudok Okresného súdu Senica č.k. 11C/26/2022 - 148 zo dňa 02. júla 2025 sa v odôvodnení v bode 1. v 13. riadku opravuje a správne znie:

„byt č. X na 2 p. v bytovom dome s prideleným s.č. XXX, postavený na parcele registra C-KN“

II. Rozsudok Okresného súdu Senica č.k. 11C/26/2022 - 148 zo dňa 02. júla 2025 sa v odôvodnení v bode 8. v 2. riadku v časti označenia notárskej zápisnice opravuje a namiesto NCRis 9352/2021 má správne znieť: „NCRis 29352/2021“

III. Rozsudok Okresného súdu Senica č.k. 11C/26/2022 - 148 zo dňa 02. júla 2025 sa v odôvodnení v bode 10. v 2. riadku v časti dátumu nadobudnutia právoplatnosti opravuje a namiesto 11.12.20234 má správne znieť: „11.12.2024“

IV. Rozsudok v ostatných častiach zostáva nezmenený.

11. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a f) CSP vytýkajúc prvoinštančnému súdu nesprávny procesný postup a nesprávne skutkové zistenia, podali prostredníctvom svojho zastúpenia odvolanie obaja žalovaní, ktorým sa domáhali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Senica v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s priznaním žalovaným náhrady trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Odvolatelia prioritne namietali, že súd rozhodol vo veci samej, hoci v súvisiacej veci sp. zn. 3C/48/2021, ktorou sa žalovaní domáhajú určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, nebolo doposiaľ rozhodnuté Najvyšším súdom SR o podanom dovolaní a návrhu na odklad právoplatnosti. Súd vychádzal z toho, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti na základe udeleného príklepu v dražbe. Tento titul je ale žalovanými napadnutý žalobou o určenie neplatnosti tejto dobrovoľnej dražby a vo veci bolo podané dovolanie. Súd prvej inštancie bol povinný zohľadniť neistotu tohto vlastníckeho práva a konanie opätovne prerušiť do rozhodnutia dovolacieho súdu. Súď pritom následky prípadného zásahu

dovolacieho súdu vôbec nezohľadnil. V konaní o vypratanie ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu by mohlo dôjsť k vzniku nezvratných následkov, ak by dovolací súd napokon rozhodol v prospech žalovaných. V takom prípade by došlo k nenávratnému zásahu do ich práv bez možnosti efektívnej obnovy pôvodného stavu, čo súd prvej inštancie nezohľadnil pri rozhodovaní.

13. Nadväzne žalovaní poukázali na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalovaní majú za to, že súd sa nedostatočne vysporiadal s ich obranou aj relevantnými okolnosťami prípadu a to najmä nekompletným obsahom pasívne legitimovaných účastníkov konania, resp. prítomnosťou maloletých detí v domácnosti žalovaných a primeranosťou stanovenej lehoty na vypratanie. Súd sa obmedzil iba na citáciu § 126 Občianskeho zákonníka, pričom absentuje vyváženie kolidujúcich práv vlastníckeho práva žalobcu a práva žalovaných na rešpektovanie ich práva na obydlie podľa čl. 8 Dohovoru, najmä ak sú v byte dve maloleté deti. Súd sa v odôvodnení rozsudku nijako nezaoberal dôsledkami svojho rozhodnutia na maloleté deti, ktoré by zostali bez priamej starostlivosti v obydli, ktoré doteraz predstavovalo ich rodinné zázemie, čo je v rozpore so zásadou najlepšieho záujmu dieťaťa, garantovaného čl. 41 ods. 1 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa. Opomenutie týchto dôsledkov podľa odvolateľov znamená, že súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami prípadu, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatok dôvodov. Rozhodnutie o vyprataní nehnuteľnosti bez zváženia najlepšieho záujmu maloletých detí predstavuje zásah do ich základného práva na bývanie a rodinný život podľa poukázaného čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 Ústavy SR. Žalovaní na základe uvedeného majú za to, že skutkový stav nebol náležite súdom objasnený a rozhodnutie vychádza z nedostatočných skutkových zistení.

14. Súd prvej inštancie sa podľa odvolateľov tiež nevysporiadal s materiálnym významom pojmu „obydlie“. Súd iba prevzal údaj o absencii evidovaného trvalého či prechodného pobytu na predmetnej adrese a v odôvodnení rozsudku neuviedol žiadnu úvahu, prečo by tento čisto administratívny údaj mal byť rozhodujúci pre posúdenie existencie obydli. Nadväzne odvolatelia poukázali na znenie čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských a práv základných slobôd, na ktoré ako každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

15. V ďalšej časti odvolania žalovaní namietali, že vypratanie v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku predstavuje neprimeraný a neproporcionálny zásah. Trojdňová lehota na vypratanie je zjavne neprimeraná a to najmä na okolnosti ako sú maloleté deti a nutnosť zabezpečiť bývanie.

16. V odvolaní žalovaní poukázali aj na chybné údaje v rozsudku súdu prvej inštancie, resp. chyby v písaní, ktoré podľa nich súhrne sponchýňujú presnosť a starostlivosť zistení, na ktorých je meritórny výrok postavený.

17. Ako prílohu k odvolaniu pripojili nález ÚS SR zo dňa 10.5.2022 sp. zn. II.ÚS 101/2022 pojednávajúci o princípe, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí a to aj pri rozhodovaní súd v iných veciach, ktoré sa dotýkajú ich záujmu. Odkázali tiež na rozsudok Winterstein a ostatní v. Francúzsko v ktorom Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie čl. 8, keďže vnútroštátne súdy nariadili vypratanie bez individuálneho a riadneho odôvodnenia posúdenia osobných a rodinných pomerov dlhodobo bývajúcich rodín a bez zohľadnenia dostupnosti primeraného náhradného bývania.

18. Žalobca odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaných predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že s podaným odvolaním v celom rozsahu nesúhlasí a považuje ho za nedôvodné a účelové, pričom nesúhlasí s tým, že by bol naplnený niektorý z uplatnených odvolacích dôvodov. Rozsudok považuje sa správny, zákonný a spravodlivý, riadne a zrozumiteľne odôvodnený a preto navrhol, aby dovolací súd odvolanie žalovaných v celom rozsahu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

19. Žalovaní sami uvádzajú, že rozsudok Okresného súdu Senica sp. zn. 3C/48/2021-272 zo dňa 25.5.2023 je právoplatný a neexistuje dôvod, pre ktorý by konajúci súd nemal na neho pri rozhodovaní prihliadať. Navyše podanie odvolania nemá zo zákona odkladný účinok a tento nebol tomuto rozsudku najvyšším súdom ani priznaný. Právoplatné skončenie sporu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby bolo dôvodom práve na pokračovanie v konaní a nie na ďalšie prerušenie konania, ako to uvádzajú žalovaní. Žalovaní pritom mali možnosť navrhnúť prerušenie konania, čo neurobili. V prípade, ak by súd

opätovne prerušil konanie z dôvodu podania dovolania, spôsobil by tým nedôvodné prietahy v konaní, čím by sa opätovne len navyšovala majetková ujma žalobcu ako vlastníka nehnuteľností. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením žalovaných, že vykonaním vypratania pred rozhodnutím dovolacieho súdu by mohlo dôjsť k vzniku nezvratiteľných následkov, ak by bolo rozhodnuté v prospech žalovaných. Sú to práve žalovaní, ktorí ústavné právo žalobcu dlhodobo a úmyselne porušujú. Ich protiprávne konanie spočívajúce v užívaní nehnuteľnosti žalobcu bez akéhokoľvek právneho titulu a vzťahu k tejto nehnuteľnosti spôsobuje žalobcovi značnú škodu na majetku. Žalovaní neoprávnene užívajú nehnuteľnosť žalobcu a žiadnym spôsobom sa pritom nepodieľajú ani na platbách spojených s užívaním nehnuteľnosti, nehradia zálohové predpisy, nedoplatky na vyúčtovaniach, ani náklady na vodu, ktorú mŕňajú v neštandardne vysokej miere a žalobca sa domnieva, že za účelom spôsobenia mu čo najvyššej škody. Tieto platby musí znášať ako vlastník nehnuteľnosti práve žalobca. Žalovaní nikdy žiadnym spôsobom žalobcovi nenavrhlí, že tieto náklady budú hradiť, nekontaktovali ho, naopak neuhradili žalobcovi ani náhradu trov predchádzajúceho konania, ktoré mu boli právoplatne priznané.

20. Žalovaným nikto žiadnym spôsobom nebránil využiť všetky zákonom predpokladané prostriedky na obranu ich práv, pričom je zrejmé, že tieto aj všetky využívajú, nakoľko podali aj dovolanie. Nikto im žiadne práva neupiera. Žalovaní sa snažia vo svoj prospech použiť ich maloleté deti ako akýsi štít. Pokiaľ žalovaní tvrdia, že rozhodnutie o vypratání má akýkoľvek negatívny vplyv na ich maloleté deti, je potrebné poznamenať, že tento je spôsobený najmä konaním žalovaných, a nie žalobcu. Boli to práve žalovaní, ktorí si riadne neplnili svoje povinnosti voči správcovi bytového domu, čo malo za následok až vykonanie dobrovoľnej dražby a vydraženie ich nehnuteľnosti. Pre maloleté deti potreba presťahovať sa do inej nehnuteľnosti, keď aj do nájmu, by nepredstavovala žiadny zásah do ich práv, rodiny sa bežne sťahujú. Nie je možné neschopnosť žalovaných riadne zabezpečiť riadnu starostlivosť o ich maloleté deti pripisovať žalobcovi.

21. Podľa žalobcu nie je možné súhlasiť ani s argumentáciou žalovaných, keď sa odvolávajú na ochranu ich obydľia. Žalovaní sa do vzniknutej situácie dostali vlastným zavinením a to nehradením nákladov spojených s užívaním bytu, čoho následkom bol návrh vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ako zákonných záložných veriteľov, na výkon záložného práva. V právnom štáte nie je úlohou súdov ochraňovať obydlie v prípade nezákonného užívania nehnuteľnosti. Ochranu obydľia nie je možné poskytnúť osobe, ktorá užíva nehnuteľnosť vlastníka bez akéhokoľvek právneho dôvodu a vzťahu k nehnuteľnosti. Takéto užívanie nehnuteľnosti je nezákonným konaním, ktoré nemôže požívať ochranu a nemôže byť nadradené ústavou garantovanému právu vlastníka vlastníť a nerušene užívať majetok. Podľa žalobcom poukázanej definície obydlie, zahŕňa všetky priestory, ktoré osoba, o práva ktorej ide, oprávnene užíva, z čoho vyplýva, že nehnuteľnosť by žalovaní museli užívať oprávnene, ak by mala byť považovaná za ich obydlie.

22. Žalovaní ochranu práv dieťaťa povýšili na novú úroveň a rozširujú do takej miery, že by v tomto spore nebolo možné rozhodnúť o vypratání neoprávnene užíwanej nehnuteľnosti až do dovŕšenia dospelosti maloletých detí. Takýto široký výklad jednoducho nie je možné akceptovať. Riešením by bolo aj dobrovoľné uvoľnenie predmetnej nehnuteľnosti na základe právoplatného rozhodnutia súdu a nájdenie si nájmu inej vhodnej nehnuteľnosti.

23. Žalobca má taktiež za to, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv žalovaných uvedených v čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko mu nie je zrejмый žiaden neoprávnený zásah do ich súkromného a rodinného života. Dané rozhodnutie nie je možné považovať za neoprávnený zásah. Žalobca taktiež nemá vedomosť, že by bola porušená nedotknuteľnosť obydlia žalovaných, keďže nemá vedomosť o tom, že by do ich obydlia niekto neoprávnene vstupoval alebo ho iným neoprávneným spôsobom narušoval. V tomto prípade nie je možné nezákonnému konaniu žalovaných poskytnúť ochranu s poukazom na maloleté deti.

24. Žalovaní v replike uviedli, že trvajú na svojom odvolaní v celom rozsahu. Vyjadrenie žalobcu, že podanie odvolania nemá odkladný účinok a preto nemá mať žiadne následky pre rozhodovanie o vypratání, nezohľadňuje skutočnosť, že už samotný súd prvej inštancie predtým konanie prerušil do právoplatného skončenia konania o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby. Súd prvej inštancie podané dovolanie s návrhom na odklad právoplatnosti vo svojich dôsledkoch v odôvodnení žiadnym spôsobom nezohľadnil. Žalovaní nesúhlasia s tvrdením žalobcu, že v prípade vypratania nehnuteľnosti by nenastali nezvratiteľné následky. Vynútené vypratanie spravidla nie je reálne zvrátiteľné. Naviac

v nehnuteľnosti bývajú dve maloleté deti a zmena domova nevyhnutne zasahuje školské, komunitné, zdravotné a sociálne väzby, čo nemožno dodatočne napraviť. Napriek tomu, že súd skonštatoval, že v byte bývajú dve maloleté deti, nevykonal žiadne individualizované zvažovanie dopadov, ani neodôvodnil primeranosť takto prísne nastavenej povinnosti vrátane trojdňovej lehoty. Pokiaľ žalobca namieta, že žalovaní nenavrhlí prerušenie konania, v danej situácii súd mal zväžiť, či s ohľadom na hroziace následky nepristúpi k procesne šetrnému postupu, a ak tak neurobil mal presvedčivo vysvetliť dôvody, čo ale v rozhodnutí absentuje. V závere repliky žalovaní opätovne navrhli, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Žalobca v duplike opätovne navrhol, aby odvolací súd odvolanie v celom rozsahu zamietol a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Poukázal na to, že rozsudok o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby je právoplatný a nič nebráni konajúcemu súdu, aby rozhodol o vypratání predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaní nelogicky poukazujú na to, že konajúci súd už predtým konanie prerušil do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Keďže toto konanie bolo právoplatne skončené, nie je dôvod na ďalšie prerušenie tohto konania a ani neexistuje žiadny iný zákonný dôvod, ktorý by bránil súdu v prejednaní veci o vypratání nehnuteľnosti rozhodnúť. Vyjadrenie žalovaných týkajúce sa ich maloletých detí považuje žalobca za účelové pôsobenie na city konajúcich sudcov. Žalovaní ako rodičia majú povinnosť zabezpečiť všetky potreby detí. Žalovaní svojim konaním spôsobili, že vlastníci bytov a nebytových priestorov boli nútení začať s výkonom dobrovoľnej dražby. Pokiaľ teda teraz poukazujú na záujmy maloletých detí, ide len o účelovú obranu, nakoľko neistotu vo všetkých aspektoch vyvolali práve žalovaní. Navyše ani nie je objektívne preukázané, že tento spor môže zasahovať do práv maloletých detí.

26. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

27. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolaniu žalovaných nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP) s výnimkou paričnej lehoty, ktorú bolo potrebné predĺžiť a v tejto časti rozsudok zmeniť (§ 388 CSP).

28. Predmetom konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu na vypratání nehnuteľnosti – bytu špecifikovaného v petite žaloby a v enunciacie preskúmaného rozsudku v spojení s jeho opravným uznesením, v podstate s odôvodnením, že na základe dobrovoľnej dražby dňa 23.9.2021 sa žalobca stal výlučným vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti, ktorú bez akéhokoľvek právneho titulu užívajú žalovaní 1 a 2.

29. Prvoinštančný súd predmetnej žalobe v celom rozsahu vyhovel s poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie.

30. Predmetom odvolacieho prieskumu, v rámci ktorého je odvolací súd viazaný nielen rozsahom, ale i uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť naplnenie odvolacích dôvodov uplatnených odvolateľmi v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP a to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v intenciách odvolania popísaného vyššie.

31. Ako prvé odvolatelia namietajú, že vo veci prvoinštančný súd rozhodol napriek tomu, že podali dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Senica sp. zn. 3C/48/2021, ktorým bol právoplatne zamietnutý návrh žalobcov na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, od ktorej žalobca odvodzuje svoje vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetné dovolanie žalovaní zo dňa 16.12.2024 (č.l. 131) a je vedené pod sp. zn. 9Cdo/48/2025, pričom podľa vedomosti súdu ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd vo veci nerozhodol, zároveň nerozhodol ani o návrhu dovolateľov na odklad vykonateľnosti dotknutého rozhodnutia. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že žalovaní návrh na prerušenie predmetného konania z uvedeného dôvodu nepodali a prvoinštančný súd ani sám z vlastnej iniciatívy konanie neprerušil.

33. Princíp hospodárnosti súdneho konania zakotvený v čl. 17 CSP ukladá súdu postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzajúc pritom zbytočným prieťahom, konať hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

34. Vo veci bola súdmi oboch stupňov už právoplatne zamietnutá žaloba žalovaných 1 a 2 o určenie neplatnosti predmetnej dobrovoľnej dražby, na základe ktorej nadobudol vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti žalobca. Hoci prvoinštančné konanie bolo do právoplatnosti daného rozhodnutia súdom prvej inštancie prerušené, následne súdu nič nebránilo vo veci konať a rozhodnúť. Podanie dovolania nemá odkladný účinok a ani dovolací súd, napriek návrhu dovolateľov, vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia neodložil. Za daných okolností prvoinštančný súd, sledujúc naplnenie princípu hospodárnosti konania, postupoval správne, keď vo veci preskúmaným rozsudkom rozhodol. Odvolací súd sa pritom nestotožňuje s tvrdením odvolateľov, že následky vypratania nehnuteľnosti sú nezvratiteľné.

35. Odvolatelia tiež namietajú, že je daný nekompletný okruh pasívne legitimovaných účastníkov konania v dôsledku prítomnosti maloletých detí v domácnosti.

36. Podľa Zákona o rodine majú rodičia voči deťom zákonnú vyživovaciu povinnosť (§ 62 a nasl. zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov) a v rámci nej povinnosť zabezpečiť dieťaťu všetko potrebné pre jeho život a vývoj, čo zahŕňa aj bývanie, pričom táto povinnosť trvá, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Maloletým deťom v rámci spoločnej domácnosti s rodičmi nevzniká osobitné právo užívania bytu, ich právo je odvodené od práva ich rodičov. Právo dieťaťa tak zaniká v momente, keď zanikne právo rodiča na užívanie bytu. V dôsledku uvedeného maloleté deti spoločne s rodičmi v konaní o vypratanie nehnuteľnosti resp. bytu nepatria do okruhu pasívne legitimovaných účastníkov konania.

37. Hoci podľa ustálenej súdnej judikatúry platí, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí a to aj pri rozhodovaní súdu v iných veciach, ktoré sa dotýkajú ich záujmu, neznamená to, že záujem dieťaťa musí byť absolútne povýšený nad iné práva. Ako výstižne uvádza žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, ad absurdum by to znamenalo nemožnosť rozhodnúť o vyprataní neoprávnene užíwanej nehnuteľnosti až do dovŕšenia dospelosti maloletých detí, čo je neprijateľné. V danom prípade pritom žalovaní 1 a 2 už viac ako päť rokov užívajú predmetný byt vo vlastníctve žalobcu bez akéhokoľvek právneho titulu a podľa nepopretého tvrdenia žalobcu aj bez platenia úhrad za jeho užívanie.

38. V danom prípade dochádza ku kolízii dvoch základných ľudských práv – vlastníckeho práva žalobcu (§ 20 Ústavy SR) a práva žalovaných (včítane ich maloletých detí) na obydlie (§ 21 Ústavy SR).

39. Podľa § 3 ods. 1 zák.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (v texte aj len OZ) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

40. Podľa § 126 ods. 1 OZ vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

41. Podľa § 132 ods. 1 OZ vlastníctvo vecí možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

42. Podľa čl. 13 ods. 4 zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy SR v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“) pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

43. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

44. Podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa ods. 3 vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

45. Podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Podľa ods. 3 prvá veta iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlija možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku.

46. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR spisová značka I. ÚS 13/2000 zo dňa 10. 7. 2001 Ústavou Slovenskej republiky vytvorená ochrana práva na súkromie sa vnútorne diferencuje. Jednotlivými ustanoveniami sa zaručuje ochrana súkromia v rôznych životných situáciách. Do sféry ochrany súkromia patrí aj ochrana obydlija. Zásah do obydlija znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Podľa okolností konkrétnej veci sa ten istý zásah teda môže dotknúť tak práva na ochranu súkromia, ako aj práva na ochranu obydlija. Aj podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pretože pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, musí byť vykladané a uplatňované v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

47. Podľa odôvodnenia nálezu Ústavného súdu ústava v čl. 19 ods. 2 nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické aj právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života iných vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené. Podmienkou ústavnosti takéhoto obmedzenia práva na súkromie je jeho určenie v súlade so všetkými normami ústavy, ktoré sú právne významné pri uplatňovaní práva na súkromie (II. ÚS 7/99). Takouto normou je aj čl. 13 ods. 4 ústavy, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

48. Článok 21 ods. 3 prvá veta ústavy dovoľuje zákonom zásahy do nedotknuteľnosti obydlija „iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“ v záujme naplnenia tých cieľov, ktoré tento odsek ďalej taxatívne vymenováva, t. j. na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ústava vo viacerých článkoch používa termín „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“ (napr. v čl. 24 ods. 4, čl. 26 ods. 4). Hoci ho používa v rôznych súvislostiach, nemožno mu pripisovať rôzny obsah. Rovnaký termín obsahuje aj dohovor (napr. v čl. 8 ods. 2, čl. 10 ods. 2), preto bolo potrebné pri jeho výklade a uplatňovaní prihliadať aj na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. cit. rozsudok Gillow, § 55; rozsudok Matter v. Slovenská republika z 5. júla 1999, § 66).

49. Ústavný súd v súlade s medzinárodným štandardom sa už k tomuto ústavnému termínu „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti“ vyjadril vo svojej doterajšej judikatúre (napr. I. ÚS 33/95, II. ÚS 28/96, PL. ÚS 15/98) tak, že ho „možno vysvetliť“ ako naliehavú spoločenskú potrebu prijať obmedzenie základného práva alebo slobody. Obmedzenie práv a slobôd je nevyhnutné, keď možno konštatovať, že cieľ obmedzenia inak dosiahnuť nemožno. Predpokladom teda je, že obmedzenie je nutné aj v demokratickej spoločnosti“.

50. Zásah teda musí zodpovedať naliehavej spoločenskej potrebe a musí byť primeraný sledovanému legitímnemu cieľu; pri určovaní rozsahu obmedzenia je dôležitá aj podstata práva, ktoré sa má obmedziť. Obidva posudzované články ústavy majú síce inú štruktúru a formuláciu podmienok, ale s odvolaním sa na vyššie uvedené nemôže byť v prístupe k ich výkladu a uplatňovaniu v konkrétnej veci podstatný rozdiel. A fortiori nemôže tomu tak byť v danej veci, v ktorej má posudzovaný zásah do základných práv garantovaných týmito článkami spoločný skutkový základ. Ústavný súd preto pri posudzovaní jeho ústavnosti s ohľadom na konkrétne okolnosti danej veci nerozlišoval medzi jednotlivými článkami. Nakoniec treba dodať, že aj podľa čl. 19 ods. 2 v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 ústavy, pretože pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch.

51. Odvolací súd zhodne s prvoištančným v danom prípade považoval za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobca preukázal, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - byt č. X na 2 p. v bytovom dome s prideleným s.č. XXX, na ulici H. X v meste E., vchod 4, postaveného na pozemku parcely registra C-KN evidovanej na katastrálnej mape ako parc. č. 980 - zastavaná plocha a nádvorie o celkovej výmere 980 m², (parcela zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX) zapísaného v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Senica, katastrálnym odborom, pre okres Senica, obec E., kat. územie E., na liste vlastníctva č. XXXX. Ako vlastníkom má právo na ochranu svojho vlastníckeho práva v zmysle cit. čl. 20 Ústavy SR, ako aj v zmysle cit. ustanovenia § 126 ods. 1 OZ, podľa ktorého má vlastníkom právo domáhať sa vypratania nehnuteľnosti proti všetkým, ktorí túto bez právneho dôvodu užívajú, čo je prípad žalovaných.

52. Na základe citovaného nálezu Ústavného súdu SR bolo potrebné zohľadniť, či poskytnutím ochrany vlastníckeho práva žalobcovi nedochádza zároveň k porušeniu ústavou garantovaného práva žalovaných na súkromný a rodinný život (čl. 19 ods. 2 Ústavy SR), súčasťou ktorého je aj právo na obydlie, resp. právo na nedotknuteľnosť obydlija (čl. 21 Ústavy SR), keď nepochybne zásah do obydlija znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Pod „neoprávneným zasahovaním“ podľa predtým uvedeného, je potrebné rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje stanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa.

53. Výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch. Je potrebné skúmať, či neexistujú legitímne dôvody na obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu vo forme zákazu jeho zneužitia v zmysle čl. 20 ods. 3 Ústavy SR, ktoré má svoje občianskoprávne vyjadrenie najmä v ustanovení § 3 ods. 1 OZ. Za zneužitie práva, teda i vlastníctva, treba považovať konanie navonok dovolené, ktorým má však byť dosiahnutie nedovoleného výsledku voči osobe, ktorá sama musí konať podľa práva. Len v takomto prípade možno zákaz zneužitia vlastníctva považovať svojou podstatou za dovolené obmedzenie vlastníctva (vlastníckeho práva).

54. V danom prípade sa žalobca stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti na základe dobrovoľnej dražby konanej dňa 23.9.2021, odkedy žalovaní užívajú predmetnú nehnuteľnosť bez akéhokoľvek právneho titulu – neoprávnené. Pokiaľ sa teda žalobca ako vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti domáha jej vypratania, nakoľko nehnuteľnosť užívajú žalovaní bez právneho dôvodu, žalobca ústavne konformným spôsobom realizoval svoje ústavné právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 Ústavy SR, pričom súd

nepovažoval za preukázaný žiaden dôvod na obmedzenie jeho vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy SR, keď nebolo preukázané žiadne konanie žalobcu, ktoré by bolo možné posúdiť ako zneužitie jeho vlastníckeho práva, teda konanie navonok dovolené, ktorým má však byť dosiahnutie nedovoleného výsledku voči osobe, ktorá sama musí konať podľa práva. V danom prípade sa žalobca domáha dovoleného výsledku – realizovania svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to voči žalovaným ktorí sami nekonajú podľa práva, keďže nemajú žiaden právny titul na užívanie predmetnej nehnuteľnosti (naviac žalobcovi neplatia ani žiadnu odplatu za užívanie jeho nehnuteľnosti).

55. Uložením povinnosti žalovaným predmetný byt vypratať nedochádza k porušeniu ich ústavných práv na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a na nedotknuteľnosť obydľia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR. Nejedná sa ani o neoprávnený zásah, ktorý by nemal základ v zákonnej úprave, nesledujúci ustanovený cieľ, nedbajúci na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody, pričom je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa. V danom prípade povinnosť žalovaných vypratať predmetný byt vyplýva z ochrany vlastníckeho práva žalobcu v zmysle čl. 20 Ústavy SR, ako aj § 126 ods. 1 OZ, t.j. zásah, ktorý má základ v zákonnej úprave, sleduje legitímny cieľ, ktorým je ochrana a realizácia vlastníckeho práva žalobcu, zásah zároveň dbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva, keď žalovaní majú reálnu možnosť zabezpečiť si iné primerané bývanie a tak plnohodnotne realizovať súkromný a rodinný život, zásah je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa, keď bez uloženia povinnosti žalovaným byt vypratať nemožno inak zabezpečiť, aby žalobca mohol realizovať svoje vlastnícke právo k predmetnému bytu.

56. Vzhľadom na uvedené bolo potom nadbytočným a pre rozhodnutie veci irelevantným skúmanie sociálnej a rodinnej situácie žalovaných, ako to navrhujú odvolatelia. V tejto súvislosti ani nenamietajú že by prvoinštančný súd nevykonal nimi v tomto smere navrhnuté dokazovanie, pričom v zmysle § 185 ods. 2 CSP súd zásadne nenavrhnuté dôkazy (s výnimkou dôkazov podľa cit. ust. na vec sa nevzťahujúcich) nevykonáva. Pokiaľ žalovaní v odvolaní namietajú chybné údaje v texte napadnutého rozsudku, s tým sa prvoinštančný súd vysporiadal v označenom opravnom uznesení.

57. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaní 1 a 2 ako odvolatelia dôvodne namietajú ako príliš krátku, vo výroku preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie stanovenú, lehotu na plnenie, teda na vypratania predmetného bytu, v rozsahu troch dní od právoplatnosti rozsudku.

58. V zmysle § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

59. Odvolací súd bol toho názoru, že v danom prípade bolo potrebné prihliadať na charakter povinnosti uloženej žalovaným a to vypratanie bytu dlhodobo užívaného žalovanými spolu s dvoma maloletými deťmi, zohľadniť potrebu žalovaných zabezpečiť si iné bývanie, ale zároveň prihliadnuť na to, že žalovaní predmetný byt užívajú bez právneho dôvodu už viac ako päť rokov, čím mali dostatok času sa na túto situáciu predbežne pripraviť. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd bol toho názoru, že dané okolnosti prípadu odôvodňujú s použitím cit. § 232 ods. 3 veta druhá CSP výnimočne určiť dlhšiu paričnú lehotu, pričom za primeranú považoval lehotu tridsať dní od právoplatnosti rozsudku. V dôsledku uvedeného bolo potom potrebné napadnutý rozsudok v časti výroku I. týkajúcej sa lehoty na plnenie, s použitím § 388 CSP zmeniť z troch dní na tridsať dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

60. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu

sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

61. S poukazom na uvedené odvolacím súdom, v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalovaných, po ustálení, že nebol naplnený žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov, bolo potom dôvodné, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, s výnimkou lehoty na plnenie, s použitím § 387 CSP potvrdil a len v časti lehoty na plnenie napadnutý rozsudok s použitím § 388 CSP zmenil, keď namiesto lehoty troch dní na odovzdanie a vypratanie dotknutej nehnuteľnosti žalovanými, stanovil lehotu tridsať dní od právoplatnosti rozsudku.

62. Keďže odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, v zmysle § 396 ods. 2 CSP, bolo jeho povinnosťou rozhodnúť aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie. V takomto rozhodnutí potom musí byť premietnutý úspech strany v celom konaní závisiaci aj od zmeňujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom tento nárok musí tvoriť jeden celok.

63. Výsledkom celého konania (prvoinštančného i odvolacieho) bol neúspech žalovaných (ktorí uspeli v odvolacom konaní výlučne v celom nepatrnej nemeritórnej časti týkajúcej sa paričnej lehoty). V konaní plne úspešnému žalobcovi potom vznikol nárok na plnú náhradu trov celého konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) voči v konaní neúspešným žalovaným 1 a 2.

64. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).